

РЕШЕНИЕ

№ 5502

гр. София, 01.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 24.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **1645** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 204, ал. 1 и сл. от Административно – процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 124, ал. 1 във вр. чл. 121, ал. 1, т. 3 във вр. чл. 104, ал. 1 и чл. 67, ал. 7, т. 5 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по искова молба на А. М. А. от [населено място], [улица], ап. 7, депозирана чрез пълномощник – адв. Е. В., САК срещу Изпълнителна агенция „Програма за образование“, с която се претендира присъждане на обезщетение за имуществени вреди :

- на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, за периода 15.03.2019 г. – 15.09.2019 г., в размер на 14 190 (четирнадесет хиляди сто и деветдесет) лева, ведно със законните лихви, считано от 21.02.2022 г. (датата на предявяване на исковата претенция) до окончателното изплащане,

- на основание чл. 67, ал. 7, т. 5 от ЗДСл, за периода 01.01.2019 г. – 14.03.2019 г. в размер на 4 000 (четири хиляди) лева, ведно със законните лихви, считано от 21.02.2022 г. (датата на предявяване на исковата претенция) до окончателното изплащане.

Претендира се заплащане на направените разноски по водене на делото, както и адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ищеца.

В исковата молба се сочи, че с влязло в сила на 29.09.2021 г. Решение № 4861/14.09.2020 г. по адм. дело 4503/2019 г. по описа на АССГ, потвърдено с Решение № 9806/29.09.2021 г. по адм. дело № 12351/2020 г. по описа на ВАС, Пето отделение е отменена, издадена от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция

„Оперативна програма „Наука и образование за интелигентен растеж“ преименувана в Изпълнителна агенция „Програма за образование“ с § 10 от Допълнителните разпоредби на ПМС № 274/09.08.2021 г. за изменение и допълнение на Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Оперативна програма „Наука и образование за интелигентен растеж“, приет с ПМС № 237/2017 г. (обн. ДВ, бр. 67/2021 г. в сила от 17.08.2021 г.) Заповед № РД-10-10 от 14.03.2019 г., с която на ищеца е било наложено дисциплинарно наказание „уволнение“. Твърди се, че след влизане в сила на съдебното решение е възобновено и висящо съдебно производство по адм. дело 3468/2019 г. по описа на АССГ, с предмет – оспорване на издадена от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Оперативна програма „Наука и образование за интелигентен растеж“ Заповед № ЧР-П-9 от 14.03.2019 г. за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца на длъжността „държавен експерт“ в Дирекция „Подбор на проекти и договаряне“ в Изпълнителна агенция „Оперативна програма „Наука и образование за интелигентен растеж“. Посочен е размерът на основното месечно трудово възнаграждение, получавано от ищеца към момента на прекратяване на служебното правоотношение – 2 365 (две хиляди триста шестдесет и пет) лева. Изложени са твърдения за неизплатено, но полагащо се, на основание чл. 67, ал. 7, т. 5 от ЗДСл, допълнително трудово възнаграждение за първото тримесечие на 2019 г., определяно при условията на чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация. Сочи се, че след прекратяване на служебното правоотношение на ищеца, считано от 15.03.2019 г. до 15.09.2019 г. същият не е постъпвал на друга държавна работа и не е получавал възнаграждение за заемана държавна служба или по трудово правоотношение при друг работодател.

В депозирано писмено становище (л. 64 – 71) ответникът не оспорва по основание исковата претенция по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. Позовава се на влязлото в сила на 19.08.2022 г., след депозиране на исковата молба, Решение № 5116/27.07.2022 г. по адм. дело 3468/2019 г. по описа на АССГ, с което е отменена и Заповед № ЧР-П-9/14.03.2019 г. за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца. В становището е посочено, че ни е постигнато съгласие, въпреки отправеното предложение до ищеца за извънсъдебно споразумение по отношение на дължимото му обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. Ответната страна оспорва размера на исковата претенция по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, позовавайки се на отразеното в трудовата книжка на ищеца - възникнало на 15.08.2019 г. трудово правоотношение с „Цветелина 1991“ ЕООД с договорен размер на месечно трудово възнаграждение 560 (петстотин и шестдесет) лева. Застъпва становище за редуциране на претенцията за обезщетение и намаляването ѝ с възнаграждението, получено от другия работодател.

По отношение на акцесорната претенция за законни лихви, ответникът счита, че началният момент следва да бъде определен в съответствие със задължителното тълкуване в т. 4 на Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. по тълк. дело 3/2004 г. на ОСГК на ВКС - от влизане в сила на Решението по адм. дело 3468/2019 г. по описа на АССГ – 19.08.2022 г. Според ответника, исковата претенция по чл. 67, ал. 7, т. 5 от ЗДСл и акцесорната претенция за лихви върху претендираното обезщетение са неоснователни и не следва да бъдат уважени. Изложени са подробни аргументи, съобразени с Вътрешните правила за заплатите в Изпълнителна агенция „Оперативна програма „Наука и образование за интелигентен растеж“, относно липсата на обективни предпоставки за изплащане на допълнително възнаграждение на ищеца за постигнати резултати за първото тримесечие на 2019 г. Претендира присъждане на

юрисконсултско възнаграждение.

В съдебното производство процесуалният представител на ищеца поддържа предявените искиви претенции. Не оспорва становището, изразено в писмения отговор на ответника, че за периода 15.08.2019 г. – 15.09.2019 г. следва да бъде редуциран размера на обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл с размера на полученото възнаграждение от доверителя и при новия работодател. Поддържа и предявеният иск по чл. 67, ал. 7, т. 5 от ЗДСл, както и акцесорната претенция за лихви върху това обезщетение. Счита разпоредбите от Вътрешните правила за заплатите в Изпълнителна агенция „Оперативна програма за наука и образование за интелигентен растеж“, на които се е позовала ответната страна, за противоречащи на действащата нормативна уредба – ЗДСл и Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация. Поддържа становището, че исковите претенции по чл. 86 от ЗЗД следва да бъдат уважени така както са предявени – с начален момент на обезщетението за забава завеждането на исковата молба – 21.02.2022 г., а не цитираното в становището на ответната страна задължително тълкуване по т. 4 на Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. по тълк. дело 3/2004 г. на ОСГК на ВКС. Възразява срещу представеното поименно длъжностно разписание на заемачите длъжностите „държавен експерт“ в Изпълнителната агенция „Програма за образование“ (ИА ПО), актуално към 19.08.2022 г. и издадената Заповед № ЧР-П-6 от 13.09.2022 г., връчена на ищеца на 17.09.2022 г., с която е прекратено служебното му правоотношение, поради неявяване в предвидения в чл. 122, ал. 1 от ЗДСл срок да заеме предходната си длъжност. Поддържа претенцията за заплащане на направените разноси, включително и на адвокатското възнаграждение, в съответствие с представения списък по чл. 80 от ГПК. Подробни съображения в подкрепа на исковите претенции са изложени и в представените писмени бележки.

В съдебното заседание и в представените писмени бележки процесуалният представител на ответника главен юрисконсулт М. С.-П. поддържа аргументите, изложени в писменото становище - отговор, относно основателността на исковите претенции.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура счита исковите претенции за неоснователни и недоказани и моли съда да ги отхвърли.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София-град, след като обсъди събраните по делото доказателства, в контекста на изложените становища от страните, прие за установено от фактическа страна:

Със Заповед № РД-10-10 от 14.03.2019 г. издадена от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Оперативна програма „Наука и образование за интелигентен растеж“ (л. 18 - 22), на основание чл. 89, ал. 1 и ал. 2, т. 5, чл. 92 от ЗДСл и чл. 12 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, връчена на 14.03.2029 г., на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“.

С последваща Заповед № ЧР-П-9 от 14.03.2019 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Оперативна програма „Наука и образование за интелигентен растеж“ (л. 17), на основание чл. 107, ал. 1, т. 3 от ЗДСл и във връзка със Заповед № РД-10-10 от 14.03.2019 г., считано от 15.03.2019 г. е прекратено служебното правоотношение на ищеца А. М. А. на длъжността „държавен експерт“ в Дирекция „Подбор на проекти и договаряне“ В заповедта е посочено, че на лицето следва да се изплати дължимото обезщетение за неползван платен годишен отпуск, на основание чл. 61, ал. 2 от ЗДСл – 6 дни за 2018 г. и 5 дни за 2019 г.

С Решение № 4861 от 14.09.2020 г., постановено по адм. дело № 4503/2019 г. по описа на Административен съд – София-град (л. 11 - 16), влязло в сила на 29.09.2021 г. с Решение № 9806 по адм. дело № 12351/2020 г. по описа на ВАС (л. 8 - 10), е отменена заповедта, с която на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“.

С Решение № 5116/27.07.2022 г., постановено по адм. дело 3468/2019 г. по описа на АССГ, влязло в сила на 19.08.2022 г. (л. 52 - 53), е отменена и заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца А. А.. В изпълнение на това решение, въпреки че не се е явил в ИА ПО в посочения в разпоредбата на чл. 122, ал. 1 от ЗДСл двуседмичен срок, ищецът е включен в поименното длъжностно разписание на заемащите длъжността „държавен експерт“ към 19.08.2022 г. (л. 75), а на 13.09.2022 г. е издадена Заповед № ЧР-П-6 от 13.09.2022 г. от изпълнителния директор на ИА ПО за прекратяване на служебното му правоотношение, на основание чл. 103, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, именно поради неявяването му в посочения срок по чл. 122, ал. 1 от ЗДСл (л. 78). Тези обстоятелства са отразени в служебната книжка на ищеца № 006239, серия А – 2009 на стр. 16 – 19 и са констатирани от състава на съда в проведеното съдебно заседание на 15.11.2022 г. (л. 8 от Протокола, л.151-гръб от делото).

В представената в оригинал трудова книжка на ищеца серия „В“, № 313075 на стр. 16 – 17 е отразен 4 месечен период на изплащане на обезщетение по чл. 9, ал. 2, т. 4 от Кодекса за социално осигуряване, считано от 19.03.2019 г до 15.07.2019 г., както и трудово правоотношение с „Цветелина 1991“ ЕООД с продължителност 15.08.2019 г. – 01.01.2021 г. и размер на месечно трудово възнаграждение - 560 (петстотин и шестдесет) лева (л. 9 от Протокол от съд. заседание от 15.11.2022 г. – л. 152 от делото).

На 23.09.2022 г. на ищеца е връчена лично Покана от изпълнителния директор на ИА ПО за постигане на извънсъдебно споразумение по отношение на изплащането на дължимото обезщетение, на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл (л. 73 - 74).

Със Заповед № РД 09-82 от 12.04.2019 г. издадена от изпълнителния директор на ИА „Оперативна програма „Наука и образование за интелигентен растеж“ (л. 135 - 138), на основание чл. 67, ал. 7, т. 5 от ЗДСл, чл. 107а, ал. 14, т. 5 и ал. 15 от Кодекса на труда, чл. 19, т. 5, чл. 24 и чл. 25 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация и чл. 14, ал. 4, чл. 19 и чл. 20 от Вътрешните правила за заплатите на служителите на агенцията, утвърдени със Заповед № РД 09 – 15 от 28.01.2019 г. изм. със Заповед № РД 09-81 от 11.04.2019 г., за периода 1 януари – 31 март 2019 г. включително са одобрени средства за изплащане на допълнителни възнаграждения за постигнати резултати.

В т. 3 на заповедта е посочено, че средствата следва да бъдат изплатени, съгласно приложения към заповедта утвърден списък на служители от ИА с право на допълнително възнаграждение за постигнати резултати. В представения по делото утвърден списък на заетите в Дирекция „Подбор на проекти и договаряне“, служител на която е бил и ищецът до прекратяване на служебното му правоотношение на 14.03.2019 г. (л. 138), е определен индивидуалният размер на допълнително възнаграждение за постигнати резултати на част от служителите на дирекцията. Ищецът не е включен в този списък.

По делото са представени заверени копия от Заповедите, с които е разрешено на ищеца да ползва 11 дни платен годишен отпуск в периода 01 януари – 31 март 2019 г., както и болнични листове за временна нетрудоспособност за общо 12 работни дни в

същия период (л. 139 – л. 142). От ответната страна е представена и справка за отработените дни на всички служители от Дирекция „Подбор на проекти и договаряне“ за периода 01.01.2019 г. – 31.03.2019 г., в която е включен и ищецът (л. 229).

Представени са и действащите към момента на изплащане на допълнителното възнаграждение за постигнати резултати за първото тримесечие на 2019 г. Вътрешни правила за заплатите на служителите на Изпълнителната агенция (л. 95 – л. 117), включително и утвърдените със Заповед от 15.12.2021 г., действащи от 01.01.2022 г. (л. 118 – л. 134). Представен е и утвърденият със Заповед № РД09-71 от 01.04.2019 г. на изпълнителния директор на Агенцията „Годишен работен план за целите, задачите и сроковете за изпълнение на административните звена за периода 01.01.2019 г. – 31.12.2019 г.“ (л. 174 – л. 213).

Така установените, неоспорени от страните, релевантни факти дават основание на съда да направи следните правни изводи:

Относно исквата претенция по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл:

Разпоредбата на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл регламентира правото на обезщетение на държавен служител за времето, през което не е бил на държавна служба, но за не повече от 6 месеца, когато заповедта, с която е било прекратено служебното му правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда. Размерът на обезщетението, което може да бъде получено е нормативно определен - основната заплата към момента на признаване на уволнението за незаконно или към момента на неявяване на държавния служител да заеме службата. Когато служителят е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер за периода след прекратяване на служебното правоотношение, размерът на обезщетението се определя като разлика в заплатите или като разлика между заплатата и възнаграждението, изчислени на база основна заплата, съответно основно възнаграждение.

За да е основателен искът по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е необходимо да се установи кумулативното наличие на следните предпоставки:

отмяна на незаконосъобразен административен акт за прекратяване на служебно правоотношение,

служителят, чието служебно правоотношение е било прекратено незаконно да е останал без работа по трудово и/или служебно правоотношение или да е получавал по-ниско възнаграждение,

настъпили вреди – пропуснато получаване на месечно възнаграждение за времето, през което служителят не е бил на служба или получаване на по-ниско по размер възнаграждение,

- пряка причинна връзка между вредите и незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение.

В конкретния казус, влязлото в сила на 19.08.2022 г. съдебно решение по адм. дело 3468/2019 г. по описа на АССГ установява наличието на първата предпоставка от сложния фактически състав, а именно отмяната на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца като незаконосъобразна.

Правото на обезщетение за оставане без работа възниква след установяване и на правнорелевантните факти - неполагане на труд в период от шест месеца след незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение и/или получаване

на по-ниско по размер възнаграждение.

Задължителното тълкуване, дадено в Тълкувателно решение № 6 от 25.07.2014 г. на ВКС, по тълк. дело № 6/2013 г. на ОСГК на ВКС позволява доказването на отрицателни фактически твърдения (оставане без работа) чрез установяване на съвкупност от положителни факти (индиции), които позволяват да се направят доказателствени изводи за отрицателния факт. Събраните по делото доказателства дават основание за несъмнен извод, че в периода след прекратяване на служебното правоотношение на ищеца, на основание чл. 107, ал. 1, т. 3 от ЗДСл, считано от 15.03.2019 г. до 15.08.2019 г., същият не е полагал труд по трудово и/или служебно правоотношение. В представената за констатация в съдебното заседание на 15.11.2022 г. трудова книжка на ищеца е отразено, че в периода 15.03.2019 г. – 15.07.2019 г. за 4 (четири) месеца е получавал обезщетение за безработица по чл. 9, ал. 2, т. 4 от Кодекса за социално осигуряване от ТП-НОИ-С., а считано от 15.08.2019 г. – 01.01.2021 г. е нает по трудово правоотношение в „Цветелина 1991“ ЕООД с размер на месечното трудово възнаграждение – 560 (петстотин и шестдесет) лева. Посочената информация, е отразена в официален свидетелстващ документ, не е оспорена, на основание чл. 193, ал. 1 от ГПК, поради което има обвързваща за съда материална доказателствена сила.

Отразеният размер на месечното трудово възнаграждение на ищеца в служебната книжка към 15.03.2019 г. (датата на прекратяване на служебното ;w правоотношение, на основание чл. 107, ал. 1, т. 3 от ЗДСл), съответства на определения месец по-рано със Заповедта на изпълнителния директор на ИА „Оперативна програма „Наука и образование за интелигентен растеж“ № ЧР-И-44 от 13.02.2019 г., считано от 01.01.2019 г. размер на основната месечна заплата на ищеца - 2 365,00 (*две хиляди триста шестдесет и пет*) лева. Този размер е ползван и от вещото лице, изготвило заключението на Съдебно счетоводната експертиза, при изчисляване на дължимото обезщетение, на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл.

Съдът кредитира изцяло като обективно и компетентно изготвено заключението на Съдебно счетоводна експертиза (*л. 222 – л. 226*), неоспорено от страните по делото. Според експерта, дължимият размер на обезщетението, което ищецът А. А. следва да получи за оставането му без работа, на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, е в размер на 13 630 (*тринадесет хиляди шестстотин и тридесет*) лева, като при изчислението от размера на основната заплата по служебното правоотношение за последния месец от шестмесечния период е приспаднал размера на изплатеното трудово възнаграждение от новия работодател - „Цветелина 1991“ ЕООД.

Изложеното дава основание за частично уважаване на исковата претенция по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, в установения от експерта размер, който не се оспорва и от процесуалния представител на ищеца, включително и в представените писмени бележки. За разликата до предявения размер от 14 190 (*четиринадесет хиляди сто и деветдесет*) лева – исковата претенция следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

Искът за обезщетение за забавено плащане (*на законната лихва върху главницата*) е акцесорен. В т. 4 на Тълкувателно решение № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС е дадено задължително тълкуване относно началния момент, от който могат да се претендират вреди от незаконни актове на администрацията. Прието е, че вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с

което се отменя незаконният административен акт, а когато вредите произтичат от нищожен административен акт – това е моментът на издаването му. При незаконни фактически действия вземането е изискуемо от датата на тяхното преустановяване. Тълкуването е относимо както по отношение на погасителната давност, така и по отношение на началния момент, от който се дължат лихви за забавено изпълнение. В настоящия казус, вземането за лихви върху дължимото обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, което има за цел да възстанови причинените имуществени вреди на ищеца в резултат на оставането му без работа и преминаването му на по – нископлатена, вследствие на незаконното прекратяване на служебното му правоотношение, възниква от деня, в който прекратяването на служебното правоотношение е признато за незаконно. Иначе казано, обезщетение за забавено изпълнение при изплащане на обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл се дължи за периода от момента на влизане в сила на съдебния акт, с който е отменена заповедта за прекратяване на служебно правоотношение, в конкретния казус - 19.08.2022 г. до момента на изплащането на обезщетението. Изложеното дава основание претенцията за лихви да бъде уважена, считано от 19.08.2022 г. до окончателното изплащане на обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл.

Относно исковата претенция по чл. 67, ал. 7, т. 5 от ЗДСл

Разпоредбата на чл. 67, ал. 1 от ЗДСл предвижда, че наред с основната заплата на държавните служители се изплащат и допълнителни възнаграждения. Основанията за изплащане на допълнителни възнаграждения са лимитативно посочени в чл. 67, ал. 7, т. 1 – 6 от ЗДСл. Нормативно предвидено е допълнителното възнаграждение за постигнати резултати по чл. 67, ал. 7, т. 5 от ЗДСл да се изплаща не ежемесечно заедно с основното месечно възнаграждение, а четири пъти в годината като размерът му се определя индивидуално за всеки служител въз основа на индивидуална оценка, определена по реда, предвиден в Наредбата за заплатите на държавните служители (чл. 67, ал. 8 от ЗДСл). В този аспект, допълнителното възнаграждение за постигнати резултати няма характер на задължителен елемент от трудовото възнаграждение, каквито са предвидените § 2, ал. 1, т. 3 , б. „б“ от Преходните и заключителни разпоредби на Наредбата за заплатите на държавните служители (ПЗР на НЗДС).

Нещо повече, изплащането му е възможност, която не е безусловна – поставена е в зависимост от резултатите от трудовия процес, количеството и качеството на действително извършените дейности от всеки служител, а оценката е изцяло в дискреционната власт на ръководителя на административната структура, съгласно чл. 25, ал. 4 и ал. 5 НЗДС и § 2, ал. 1, т. 1 – т. 5 от ПЗР на НЗДС. Затова и неоснователни са възраженията на процесуалния представител на ищеца за противоречие на разпоредбите на чл. 20, ал. 10 и ал. 11 от Вътрешните правила за заплатите на ИА „Оперативна програма „Наука и образование за интелигентен растеж““ на изискванията на чл. 25 от НЗДС. С посочените норми са въведени общи обективни критерии за определяне на служителите, които подлежат на оценка за съответния период, за който се дължи изплащане на допълнително възнаграждение за постигнати резултати, а именно

- да са в трудови или служебни правоотношения към момента на изчисляването и изплащането,
- да са отработили най-малко половината от работните дни за съответния период,
- да не са с наложени дисциплинарни наказания по ЗДСл или КТ.

С отмяната на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ на ищеца ограничението, въведено с разпоредбата на чл. 20, ал. 11 от Вътрешните правила за заплатите в ИА ПО е отпаднало, а с отмяната на заповедта за прекратяване на служебното му правоотношение, на основание чл. 106, ал. 1, т. 3 от ЗДСл неприложимо е и предвиденото в чл. 20, ал. 10 ограничение от Вътрешните правила да е служител на ИА „Оперативна програма „Наука и образование за интелигентен растеж“ към 12.04.2019 г. – датата на издаване на заповедта, с която изпълнителния директор е одобрил средства за изплащане на допълнителни възнаграждения за постигнати резултати за периода 01 януари – 31 март 2019 г. (л. 135 – л. 138) доколкото отмяната на дисциплинарното наказание предполага отпадане и на неблагоприятните правни последици, свързани с него, една от които е прекратяването на служебното правоотношение.

Въпреки това, ищецът не отговаря на друг критерий за определяне на допълнително възнаграждение за постигнати резултати за първото тримесечие на 2019 г., а именно отработените от него 29 дни да са не по-малко от половината за периода. В представената Справка за отработените дни на служителите от Дирекция „Подбор на проекти и договаряне“, в която е изпълнявал служебни задължения до прекратяване на служебното му правоотношение, считано от 15.03.2019 г. (л. 229), е посочено, че общият брой на работните дни за периода 01.01. – 31.03.2019 г. е 62, казано по друг начин отработените от ищеца А. А. 29 дни са с 2 дни по-малко от половината за целия период. При сравнение на данните в Приложението към Заповедта за изплащане на допълнителните възнаграждения за постигнати резултати на служителите от Дирекцията (л. 138) и Справката за отработените дни от служителите на същата Дирекция се установява, че едва половината от всички 13 служители – 7 са получили такова възнаграждение. Останалите, сред които е и ищецът не отговарят именно на изискването за действително отработени повече от половината работни дни за този период или иначе казано, според преценката на ръководителя на административната структура, която е единствено по целесъобразност и не подлежи на съдебен контрол, приносът им към постигнатите резултати за периода се явява незначителен, за да бъде поощряван материално. По изложените съображения, съдът счете искът с правно основание чл. 67, ал. 7, т. 5 от ЗДСл за недоказан както по основание, така и по размер, поради което същият следва да бъде отхвърлен както и акцесорната претенция за лихви по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

По делото са направени разноски в размер на 380 лева – възнаграждение на вещото лице за изготвената Съдебно счетоводна експертиза, изплатени от бюджета на съда, на основание чл. 203, ал. 2 от АПК във вр. чл. 9а, ал. 2 от ЗОДОВ. В съответствие с разпоредбата на чл. 10, ал. 3, предл. второ от ЗОДОВ, приложима съгласно чл. 203, ал. 2 от АПК, при този изход на спора ответникът следва да бъде осъден да ги плати в полза на бюджета на Съдебната власт, по сметка на Административен съд – София-град.

По отношение на претендираното адвокатско възнаграждение в представения списък на разноските (л. 230) в размер от 2 040 лева по 2 броя договори за правна защита и съдействие - основен и допълнителен от 07.11.2022 г., съдът взе предвид отразеното в приложените договори за правна защита и съдействие - № 046 от 07.02.2022 г. (л. 7) - платено в брой договорено възнаграждение в размер на 1 200 (хиляда и двеста) лева и от 07.11.2022 г. (л. 147) - платено в брой договорено възнаграждение в размер на 590 (петстотин и деветдесет) лева. По делото не са

представени други документи, удостоверяващи допълнително заплащане на адвокатско възнаграждение за процесуалното представителство на ищеца. Общият размер на платеното адвокатско възнаграждение, удостоверено с посочените 2 броя договори за правна защита и съдействие е 1790 (*хиляда седемстотин и деветдесет*) лева. Същият, както и претендираният – 2 040 лева е в границите на минималното възнаграждение, определено съгласно чл. 8, ал. 1 във вр. чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В съответствие с уважената част на исковите претенции, както и със задължителното тълкуване в т. 1 на Тълкувателно решение № 6/06.11.2013 г. на ОСГТК на ВКС по тълк. дело I б/2012 г., ответната страна следва да възстанови направените от ищеца разноси за адвокатско възнаграждение на процесуалния му представител в размер на 1 343 (*хиляда триста четиридесет и три*) лева.

Основателно е искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на процесуалния представител на ответника, чийто размер следва да бъде определен, на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ в съответствие с отхвърлената част на предявения иск с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл и изцяло отхвърлената искова претенция по чл. 67, ал. 7, т. 5 от ЗДСл, при спазване изискванията на чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ във вр. чл. 24, предл. второ от Наредбата за заплащане на правната помощ. Съдът счита за съответно на извършените процесуални действия и участието в две съдебни заседания на процесуалния представител на ответника да бъде определено възнаграждение в близък до средния размер - 270 лева, който следва да бъде редуциран до минималния предвиден размер от 100 лева, в съответствие с отхвърлената част на исковите претенции.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 204, ал. 1 от АПК във вр. чл. 124, ал. 1 във вр. чл. 121, ал. 1, т. 3 във вр. чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, чл. 86, ал. 1 от ЗЗД и чл. 203, ал. 2 във вр. чл. 10, ал. 3 и ал. 4 от ЗОДОВ, Административен съд София – град, Първо отделение, 26-ти състав,

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Програма за образование“, ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], [жилищен адрес] представлявана от изпълнителния директор да заплати на А. М. А., ЕГН: [ЕГН], от [населено място], [улица], № 38, ап. 7

- обезщетение в размер на **13 630** (*тринадесет хиляди шестстотин и тридесет*) лева, на основание чл. 121, ал. 1, т. 3 във вр. чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, ведно със законната лихва, считано от 19.08.2022 г. до окончателното изплащане,

- сумата от **1 343** (*хиляда триста четиридесет и три*) лева разноси за адвокатско възнаграждение.

ОТХВЪРЛЯ предявения, на основание чл. 121, ал. 1, т. 3 във вр. чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, иск от А. М. А. срещу Изпълнителна агенция „Програма за образование“ за разликата между предявения размер от 14 190 (*четирнадесет хиляди сто и деветдесет*) лева и уважения размер от 13 630 (*тринадесет хиляди шестстотин и тридесет*) лева като неоснователен и недоказан.

ОТХВЪРЛЯ предявения, на основание чл. 67, ал. 7, т. 5 от ЗДСл, иск от А. М. А. срещу Изпълнителна агенция „Програма за образование“ за обезщетение за имуществени вреди в размер на 4 000 (*четири хиляди*) лева, представляващо

допълнително възнаграждение за постигнати резултати за периода 01.01.2019 г. – 31.03.2019 г. ведно със законната лихва върху тази сума, считано от предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА А. М. А., ЕГН: [ЕГН], от [населено място], [улица], № 38, ап. 7 да заплати на Изпълнителна агенция „Програма за образование“, ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], бл. 5 сумата от 100 (сто) лева - юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението на страните пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: